
Sk 1,4 (opravený text) A shromáždil se s nimi (to je asi chyba – má pravděpodobně být – „A když nocoval, pobýval s nimi), přikázal jim: Neodcházejte z Jeruzaléma, ale vyčkejte na zaslíbení mého Otce, jež jste slyšeli.

5 Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.

6 Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?

7 I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil.

8 Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, / nebo Přijmete na sebe moc přicházejícího Ducha, a budete mi svědky! / i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.

Milí přátelé

Co očekává člověk, když vybědne z neštěstí a zasvitne mu lepší budoucnost? Co očekává národ, jenž se právě zbavil okovů diktatury a smí se poprvé svobodně nadechnout? Co si představuje Odysseus, jenž se po mnohaletém bloudění po mořích vrací ke svým a do své vlasti? Co je touhou člověka, který se právě probudil z dlouhodobého komatu? Všichni chtějí totéž: ABY VŠE BYLO JAKO DŘÍV, jako za časů, kdy se jim ještě vedlo dobře, aby vše zlé minulo jako zlý sen a už nikdy se nenavracelo. Aby člověk mohl zasednout k rodinnému stolu v kruhu svých blízkých, aby dennodenně mohl navštěvovat důvěrně známá místa a slyšel zvuk své mateřštiny; aby se mu vrátily jeho tělesné síly a on byl s to pracovat a těšit se ze svého těla stejně jako před nemocí; a - aby na hradě, který opustila zhůvěřilá soldateska a pochopové hrůzovládce, a který je ještě třeba vyčistit od shniloty, jež tam zanechalo „veličenstvo kat“, opět zasedl KRÁL.

A tak je otázka učedníků na to, zdali nyní, v čase naděje a spásy, jejich mistr Ježíš, snad OBNOVÍ IZRAELSKÉ KRÁLOVSTÍ zcela nasnadě. Když se věci opět dávají do pořádku, má to vyvrcholit nějakým symbolickým činem – ustanovit, restituovat krále je ten nejlepší možný symbolický čin.

A jak trpce asi museli být učedníci zklamáni, když něco takového Ježíš naprosto odmítá: není věci Ježíšovou ani jeho učedníků usilovat o restituci Izraelského království Když už, tak je to věci Otce, jenž možná má v tom nějaké své záměry, ale Ježíš – a zde už dokonce vyvýšený Ježíš, vpravdě otcův Syn, se o to odmítá starat a varuje před něčím takovým své učedníky (*Neníť vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil.*) Ale je tu něco jiného, jiný úkol! *Přijmete na sebe moc přicházejícího Ducha, a budete mi svědky!* Starostí učedníků nebude obnova starého (o to se třeba postarají jiní) , ale něco zcela nového, co teprve přichází. A oni toho mají být svědky, to jest mají být těmi, kdo učiní toto nové viditelným a přístupným dalším. Nové je ovšemže vždy zprvu neviditelné – je to Duch. Po starém, i když tu už není, většinou máme nějaké stopy. Po království asi zbyly nějaké prapory, uchoval se asi královský hrad, možná i trůn ještě někde je. Všechno by to stačilo vyhrabat, vyčistit a uvést znovu do života a – a možná bychom viděli, jak ty staré věci dnes již nefungují, jaké předpotopní monstrum se nám tu usídlilo, skřípající ve všech kloubech a těžce pokulhávající za dobou.

Království, i když si ho třeba spojujeme s velice symbolickými významy, ja nakonec přece jen

instituce. Něco co je dáno, co funguje (nebo nefunguje) víceméně bez našeho přičinění. Jenom je potřeba posadit správné lidi na správná místa a ono užto pak dále půjde svým staletým pořádkem, jak to odjakživa bývalo. Lidé budou pouze plnit své povinnosti , „sloužit“ království, nebo králi, případně i republice, nebo čemukoli jinému. Duch vyžaduje něco úplně jiného. Duchu se nedá sloužit jako nějaké vnější věci. Duch je v nás a naplňuje nás a projevuje se skrze nás. Je to také náš duch. Oddáváme se mu, ale zároveň jsem jaksi jeho pratnery a spolutvůrci. Čím byli kdysi dávno proroci, to jest svědky božího hlasu projevujícího se skrze člověka, tím máme být my. Království je krásná věc: vytváří mír a pořádek, dává lidem bezpečí a orientaci. Ale má své hranice, za nimiž královská moc končí. Buď je tam jiné království, kam pokud se dostaneme, můžeme s překvapením zjistit, že spousta z věcí, na něž jsme se mohli bezpečně spolehnout, najednou neplatí, anebo je tam dokonce divočina, poušť a prales, kde už neplatí vůbec nic. Říše ducha oproti tomu sahá až do nejzazších končin země, nezná hranice, protože není svázána pozemskými poměry, ale je lidským výhledem do nebe.

Pozemská království často velice špatně snášejí tuto ingerenci mimozemského do sféry jejich jurisdikce, do hlav jejich poddaných. Ale právě to je obsahem onoho „svědectví ducha“, nebo „svědectví Kristu“, což je totéž. ἑσσεσθέ μου μάρτυρες a ono řecké slovo MARTYR se příznačně brzy stalo výrazem znamenajícím mučednictví. Bohužel tomu tak často bývá, dnes díky Bohu v mírnější podobě, že světské struktury svědectví o “přcházejím duchu” striktně odmítnou a jejich nositele stíhají svou záští. Ale to nás přece neodradí, že? Mohli bychom totiž dodat do té trojice svědectví ještě jedno: “svědectví Zmrtvýchvstalému a Zmrtvýchvstání”. V tom je praobraz všeho lidského povstávání z lidské nouze, a tak také třeba chápal své misijní poslání Pavel. Jako Kristus naplnil své poslání až do hořkého konce, ale Bůh ho přesto neponechal napospas smrti, i my můžeme díky Němu doufat v to, že se na nás naplní podobný osud. Musíme ale splnit své poslání. Poslání být svědky. Svědky ducha.